

dog vistnok blandt Byerne i Sylland er en af dem, der har størst Krav paa at blive støttet i den Henseende. Og jeg skal sige hvorfor. Fordi Aalborg By i Virkeligheden er Syllands ældste, største og vigtigste Handelsstad — eller har været det. Den har tabt sin Betydning for en stor Del netop derved, at Jernbanenettet er gennemført paa den Maade, det er gennemført. Det maa vel erindres, at denne gamle Handelsstad havde fra den ældste Tid sit Opland, som der blev sagt, netop hinsides Mors og Salling og halvveis ned til Aarhus. Det var dens naturlige Opland; den var Centrum for det, den forsynede hele det øvrige Nordjylland med alle dets Importartikler og var Hovedeksportstedet for det nordlige Sylland. Det mistede den, fordi man begyndte med at anlægge en Jernbane tværs gennem Sylland uden mindste Forbindelse, saa at den hang i Luften. Den førte Oplandet ned til Aarhus og fratog Aalborg dens vigtigste Forbindelser, idet den satte de Egne, som hidtil havde været Aalborgs Opland, i en nærmere Forbindelse med Aarhus end med Aalborg. Det var den første Bane. De senere Baner efter Nykjøbing og Thisted have jo kun forøget det Tab, den Indskrænkning i Opland, som Aalborg saaledes har lidt. Derimod skal jeg ganske vist indrømme, at mod Nord i Wendsjøssel har Aalborg, der selvsølgelig ikke tidligere havde den Betydning der, da de havde nærmere til Havet end ved at gaa ned til Limfjorden, vundet noget Opland; men Sønder efter gjælder, hvad jeg sagde, og jeg tror nok, man tør sige, at efter den Maade, hvorpaa man har udviklet Jernbanenettet, skylder virkelig Staten Aalborg noget Hensyn ved den fortsatte Udvikling. Den skylder virkelig Aalborg det Hensyn, at Jernbanenettet Sønden efter lægges saaledes, at Aalborg paa en Maade kan optage Konkurrencen med de Byer, som saa at sige have taget Oplandet fra den, nemlig dem Sønden efter, Randers og Aarhus. Men Tendentzen, som nu finder Sted med Hensyn til Udviklingen af Baneforholdene derovre, er uretlig den, stadig at søge at drage Mere og Mere nedester, Sønder efter, til de sydligere Byer paa Bekostning af de nordlige. Det ligger saa naturligt for de Mænd, der have med de Sager at gjøre fra Administrationens Side, at de betragte Jernbanerne fra Administrationens Standpunkt, og at de have varmere Interesse for Byerne Syd paa og ikke føle den varme Interesse for, hvad der ligger Nord paa; det er menneskeligt. Men det gjælder virkelig om, at vi ikke her gjøre Noget, for at svække den Betydning,

som Aalborgs Krav ubetinget maa have i dette Spørgsmaal. Jeg tror ikke, at det vil være til Nytte at komme ind paa ellers at forhandle Betydningen af de enkelte Linier, som her ere foreslaede; det skal jeg lade ligge, det vil naturlig høre hjemme i et Udvalg under Konferencerne med Ministeren. Det er mit Haab, at der skal komme et Statsbanenæt i denne Del af Landet, og at den høitærede Minister maa være villig til at tage Hensyn i høj Grad til de Ønsker, som ere komne frem fra selve Befolkningen, med Udelukkelse af nogle Smaaer. Jeg skal kun fremhæve een Ting, at jeg godt forstaar, at den høitærede Forslagsstiller i sin dybe Interesse for Ribe By har lagt en Jernbane dertil; men jeg skal dog henstille, om han virkelig mener, at naar man taler om en Jernbane i Himmerland, altsaa i den Del af denne Provinds, som til alle Tider har været længst borte fra Havet, fra Kommunikationsmidlerne, altsaa har lidt under Manglen af det, som i vor Tid er særlig nødvendigt for Udviklingen, at man da særlig skulde lægge Vind paa at faae en Jernbane langs Søveien, som i Forveien altsaa er Kommunikationsmiddel for den Del af Landet. Det synes mig dog lidt unaturligt, og jeg vil antage, at hvorledes det end gaar med Sagen, vil det blive umuligt at faae gennemført, at naar man skal bygge en Jernbane til Udvikling af det indre Land, man saa lægger Veien fra Ribe Havn til Aalborg Havn.

Berg: Det forekommer mig, at Linierne i deres Hovedtræk ere os bekendte og ikke kunne være fremmede for Noget, der har studeret Jernbanefortet over Danmark. Jeg tror ikke, det kan siges, at nogen af disse 4 Baner er overflødig, eller at de ikke kunne gjøre væsentlig Nytte, særlig for den lokale Trafik. Naar de nu ere komne ind paa den Grund, at den høie Regjering og Landstinget ikke ville tillade, at Statskassens Penge anvendes til det danske Folks Jernbanefornødenheder, saa er jeg dog noget i Tvivl, om ikke den ærede Forslagsstiller er formeget Barm af den nuværende øjeblikkelige Situation, ved at han er kommen ind paa den Tankegang; thi Et kan jo være rigtigt, saalænge man bunder et eller andetsteds i den provisoriske Finantspolitik; men en anden klarere Opfattelse kunde jo komme til at gjøre sig gjældende indenfor en Lids Omraade, som hverken Regjeringen eller Landstinget kan bestemme. Jeg nærer det Haab for de andre endnu magrere Egne, som ikke ere saa heldige at have Talsmænd, som staa i saa nær intim Forbindelse med